

НЕБЕСНА КНИЖКА

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 5(85)
1.05.2020 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

Через сорок днів після святкування Пасхи або Господнього Воскресіння християни відзначають свято Вознесіння. Саме протягом сорока днів після Свого Воскресіння Господь Ісус з'являвся учням та апостолам, стверджуючи, що Він справді живий, щоб зміцнити їхню віру. У Книзі Дій Святих Апостолів так розповідається про останні хвилини, які Господь провів із апостолами перед тим, як повернутися до Отця: «І зібравши їх, Ісус звелів їм: *«Не відлучайтеся з Єрусалиму, а очікуйте обітницю Отця, про яку чули від Мене. Бо Іван хрестив водою, – ви ж будете охрещені Духом Святим через декілька днів».* Вони ж, зійшовшись, питали Його, кажучи: *«Господи, чи не в цей час Ти знову відбудуєш царство Ізраїля?»* А Він сказав їм: *«Не вам розуміти час і пору, які Отець призначив у Своїй владі; та ви приймете силу, як зійде на вас Дух Святий, – і будете про Мене свідкувати в Єрусалимі й у всій Юдеї та Самарії, і до краю землі».* І це сказавши, на їхніх очах Він піднявся угору, і хмара взяла Його від очей їхніх. І коли вони тільки дивились на небо, як Він відходив, – аж ось два мужі стали перед ними в білій одязі та й сказали: *«Мужі галілейські, чого ви стоїте, дивлячись на небо? Цей Ісус, узятий від вас на небо, так само прийде, як бачили ви Його, коли Він відходив на небо.»* (Дії 1:4-11).

Я навмисне виділила останнє речення цієї цитати з книги Дій, тому що саме на ці слова ангелів буде звернена увага у статті. Для нас свято Вознесіння завжди означало подію Господнього піднесення на хмарі до Небесного Отця після того, як він приніс Себе в жертву за гріхи людей та воскрес із мертвих. Це справді так, але, щоб бути об'єктивним, потрібно брати повний зміст Слова Божого. Христовим Апостолам, а через них і усім християнам, перед Господнім вознесінням була дана не тільки обітниця Духа Святого, але й обітниця Христового повернення на землю. Стигло зміст прощання Христа з апостолами можна передати наступним чином: прославлений Христос був вознесений до Отця на часу Свого другого приходу або повернення; на цей період Він послав для церкви Утішителя – Духа Святого та звелів звіщати Євангелію усьому світу. Зараз саме на часі говорити про обітницю Господнього приходу, тому що за всіма описаними у Біблії ознаками наближення цього періоду ми стоїмо на порозі цієї грандіозної події. Це питання є вкрай важливим, адже багато людей, які вважають себе християнами, вірять у Христове розп'яття за гріхи людей, Його славне Воскресіння та Вознесіння до Отця, проте не вірять у Його другий прихід на землю. Але Слово Боже дуже багато говорить нам про Христове повернення. Якщо ми приймаємо вірою тільки певну частину Слова Божого, а іншу не приймаємо чи вважаємо вигадкою, то ми робимо Бога неправдомовцем, а це є гріх зневаги Бога. Адже кожне слово Святого Письма є істиною. Часто люди кажуть, що не можуть по-

вірити словам Біблії, бо вона написана через людей. Проте, існує такий переконливий факт, що більшість Біблійних пророцтв та передбачених Христом подій уже виконалися. Залишилася лише невелика частина із них, свідками виконання якої стає наше покоління, сюди відноситься і Другий прихід Христа.

стати нехтування Божими законами, жорстокість, злочинність. Християн у всьому світі будуть жорстоко переслідувати. Незважаючи на посилення страждань, Євангелія Ісуса Христа буде проповідувана по всьому світу, щоб кожна людина отримала шанс бути спасеною Богом. Будуть також ознаки і у кос-

визначну в історії людства подію? Сам Христос у притчі про несправедливого суддю, якою навчав, що потрібно завжди молитися і не падати духом, говорив учням про Своє повернення та застерігав: *«Тільки ж Син Людський, прийшовши, чи знайде віру на землі?»* (Лк.18:8). Ці слова Спасителя вказують нам на те, що Його повернення мало хто чекатиме на землі, тому що навіть ті, хто вважатиме себе християнами, не віруватимуть в обітницю Христового повернення. Ось як описував Христос час Свого другого приходу: *«І як сталося за днів Ноя, так буде і за днів Сина Людського. Іли пили, женилися і заміж виходили аж до того дня, коли ввійшов Ной в ковчег, – і настав потоп та й вигубив всіх... Так же буде й у день, коли Син Людський відкриться.»* (Лк.17:26,27,30). Люди будуть зайняті життєвою марнотою, а не підготовкою до зустрічі із Господом. *«... День Господній прийде так, як злодій вночі. Бо як говоритимуть «мир і безпечність», тоді несподівано настигне на них погибель, як муки на породіллі, і не втечуть вони!»* (1 Сол.5:2,3). Але Своєю Церкву Господь визначив не на гнів, а на спасіння. У 4 розділі першого послання до Солунян апостол Павло свідкує церкві Словом Господнім, що ті християни, які залишаться живими до приходу Господнього, не попередять віруючих, що вже упокоїлися. Коли пролунає слово повеління і голос архангела, коли пролунає сурма Бога, тоді Сам Господь зійде з неба і спочатку воскреснуть ті, що померли з вірою у Христа. До них будуть приєднані християни, які на той момент житимуть, і всі разом будуть підхоплені в хмарах назустріч Господу у повітрі, і так разом з Господом уже будуть назавжди. Бо коли ми справді віруємо, що Христос помер і воскрес, то тоді Бог тих, що померли у вірі в Господа, приведе із Ним. Тут Слово Боже чітко описує поділ людей світу, що станеться під час приходу Ісуса, – віруючі, що очікували Господнього повернення, будуть підхоплені Ним від землі, а решту людей настигне гнів Божий та Його Суду за те, що не захотіли покоритися Господу, не прийняли істини та любові Божої для свого спасіння. Тому зараз маємо сприятливий час для прийняття найважливішого рішення в нашому житті, – чи ми послідуємо за Господом і Його церквою, чи залишимося на гнів та суд із противниками Христа. Двері Божої благодаті відкриті для всіх людей, немає такого гріха чи такої вини, яку б Христос не міг простити, бо Його Свята Кров омила всякий гріх. Через ознаки останніх часів Господь нам нагадує, що вирішальний період наближається, тому не варто зволікати і відкладати важливе рішення на потім. Допоки сприятливий час і Бог дає нам життя та здоровий розум, покорімося Слову Божому, щоб нам зустріти Христа як свого Царя та Володаря, а не як грізного Суддю. Нехай допоможе нам у цьому Сам Господь!

Павліна Снівак

ОБІТНИЦЯ ПОВЕРНЕННЯ

Хотілося б зупинитися на деяких місцях Слова Божого, у яких конкретно говориться про повернення Христа на землю, а також описуються певні події, що передуватимуть цьому. У трьох Євангеліях наведені Христові слова, якими Він навчав про це апостолів. Вони записані в Євангелії від Матвія у 13 розділі, в Євангелії від Марка – у 14 розділі, від Луки – у 21 розділі. Апостоли запитували в Учителя, коли ж скінчиться цей вік та настане новий – період царювання Христа на землі, який триватиме тисячу років відповідно до Книги Об'явлення 20:6. Ісус дав детальну відповідь на це запитання, попередивши, що ніхто не може знати точного часу Його повернення, окрім Отця Небесного, та застеріг берегтися від обману, який видаватимуть лжехристи і лжепророки щоб звести християн. Далі Христос перелічує ознаки, за якими можна буде розпізнати наближення Його приходу. Це збільшення кількості та масштабів війн, кількості землетрусів, голоду та епідемій. У суспільстві будуть зро-

мосі – на сонці, місяці й зорях, небесні сили будуть похитані, на морях та океанах будуть надзвичайно сильні шторми. Через це люди землі будуть охоплені великим страхом та будчаєм. Навіть сонце померкне і місяць не даватиме свого світла, *«... і тоді побачать Сина Людського, Який іде на хмарах з силою і славою великою.»* (Лк.21:27). Але Своїм учням Христос сказав, що вони не повинні боятися настання усіх перелічених ознак: *«Коли ж це стане збуватися, то випростуйтеся і підіймайте голови ваші; бо наблизилося визволення ваше!»* (Лк.21:28). Детальний опис усіх цих подій, що відбуватимуться у світі, ми можемо прочитати також у Книзі Об'явлення апостола Івана, яка є останньою книгою в Новому Заповіті.

Підсумовуючи вище сказане, хотілося б звернутися із вкрай важливим запитанням до усіх читачів, адже більшість із нас вважають себе християнами: чи очікуємо ми Господнього приходу? Чи віримо ми пророчим словам Святого Письма, які описують нам цю

Дорогоцінні істини Євангелії: (Мр.2:17)

«Я прийшов, щоб покликати не праведників, а грішників до покаяння!»

Наша Земля і увесь всесвіт створені Богом, і вони прекрасні. Дивлячись на все творіння, ми бачимо в ньому Творця, Його любов до нас, Його турботу про нас в кожному дні від самого нашого народження і до дня відходу з цієї землі у вічну домівку, яку Бог створив для нас і де очікує кожного з нас. Бог не залишив людство навіть тоді, коли вінець Його творіння – Адам та Єва – зрадили Йому і повірили ворогу душ людських – сатані – в образі змія. Господь лав їм обітницю, що прийде час, і Він пошле Сина Свого Ісуса Христа, щоб Він викупив людство від влади гріха, смерті і диявола. Коли перші люди згрішили, смерть прийшла в світ і почала діяти, як і попереджав Бог. І ось прийшла повнота часу, і Бог Отець посилає Сина Свого на нашу землю. Як ми, люди, існуємо у плоті й крові, так і Ісус Христос прийшов і оселився у людському тілі, народився від Діви Марії надприродно. Ісус Господь розділив нашу людську долю, бо Сам пізнав життя у плоті й крові. Він зробив це для того, щоб смертю Своєю подолати того, хто володів владою смерті – диявола.

Перебуваючи на землі, Ісус проповідував людям Добру Новину, тобто Євангелію, щоб люди покались і вірували в Євангелію. Юрби народу завжди слідували за Христом, бо Він їх навчав, зціляв, дивовижним чином годував тисячі людей... Деякі люди, а саме книжники, які належали до секти фарисеїв, побачили, що Ісус обідає з грішниками та збирачами податків, бо перед цим Ісус вибрав Собі в учні збирача податків Левія і сказав йому, щоб той слідував за Ним. Тож Левій залишив свою справу і пішов за Христом, запросивши Його в свою домівку пообідати. Разом з Христом прийшло безліч простого люду. Тож коли Ісус Господь почув, що книжники нарікають на Нього і говорять, що Він їсть за одним столом зі збирачами податків і грішниками, Він їм відповів: «Не здоровим потрібен лікар, а хворим. Я прийшов, щоб покликати не праведників, а грішників до покаяння» (Мр.2:17). Як

мудрі слова! Господь називає грішну людину хворою на гріх. А Він прийшов як лікар, щоб зцілити людину від її гріхів. Але людині треба усвідомити свій гріх і звернутись по допомогу до Того, Хто може їй допомогти. Деякі люди вважали себе праведниками, як книжники і фарисеї, але Господь бачив їхнє «нутро», де не було праведного життя, а було воно спов-

сьогодні для кожної людини є ще час усвідомити своє життя – куди вона йде, як живе, а саме найважливіше – почути заклик Христа, який кличе всіх грішників до Себе, щоб дати їм прощення гріхів, зодягнути в шати праведності і дати владу бути Його синами та доньками.

Яка чудова привілея для людини – увійти в Божу сім'ю, стати Божим дітям, наслі-

нене всякої нечистоти та лицемірства. Слово Боже каже, що всі згрішили перед Богом і немає праведного жодного. Так, це правда, бо всі стали грішними через одного чоловіка – Адама. І всі заслуговують на смерть. Але Бог нас полюбив і показав, як сильно Він нас любить, бо віддав Ісуса Христа на смерть за нас, коли ми були ще грішниками. І коли Христос воскрес, то Він воскрес для нашого оправдання, і ті, хто покались в своїх гріхах і прийняли вірою Ісуса Христа, виправдані перед Богом Кров'ю Христовою. І коли прийде гнів Божий на землю, щоб звершити останній суд, ми врятуємося від гніву Божого через Ісуса. Тому

дувати вічність і бути з Богом тут, на землі, і в небесному домі! Бог нікого не цурається, Він любить всіх людей без виключення. Можна згадати зі сторінок Святого Письма, як Господь спасав людей, які вже були приречені на смерть. Згадаємо одного з розбійників, який був розп'ятий біля Ісуса Христа. Один злочинець лихословив Ісуса, кажучи: «Хіба ж ти не Христос? Тож врятуй Себе й нас!». Але другий злочинець присоромив його, сказавши: «Чи ти не боїшся Бога? Тиж маєш такий самий вирок. Але наші з тобою вирок справедливий. Ми отримали те, що заслужили своїми вчинками, а цей чоловік не зробив нічого

лихого». І додав: «Ісусе, згадай про мене, коли прийдеш у Своє царство». Ісус відповів Йому: «Правду кажу тобі: сьогодні ж ти будеш зі Мною в раю» (Лк.23:39–43). Який милосердний Господь! Він не відцурався від прохання цього злочинця, але прийняв його покаяння вже перед смертю. Хоч тіло зазнало мук, але душа пішла до Бога і получила спасіння.

А ось інший випадок зі сторінок Нового Заповіту, з Євангелії від Івана, 8 розділ. До Ісуса привели жінку, яку «зловили на гарячому» при перелюбі і поставили перед Ним, кажучи, що по закону Мойсея таку треба побити камінням, бо так вимагав закон. І чекали, що Учитель скаже на це. Вони це говорили, щоб випробувати Ісуса та використати Його відповідь проти Нього Самого. А Ісус нахилився і писав щось пальцем на землі. І коли вони не переставали запитувати, тоді Він встав і мовив до них: «Той серед вас, хто без гріха, нехай перший кине в неї камінь». І знову, нахилившись, Ісус почав писати на землі. Почувши ці слова, всі почали розходитись: спочатку старші, а за ними молодші. Зосталися лише Ісус та жінка, яка стояла перед Ним. Підвівшись, Ісус мовив до неї: «Жінко, де ж усі, хто обвинувачували тебе? Чи жоден з них не визнав тебе винною? – Жоден, Добродію,» – відповіла вона. «То й Я не виню тебе,» – сказав Ісус, – «Іди собі і більше не гріши!».

Слава Ісусу Христу за Його милість і благодать! Бо закон немилосердний, а благодать Господа Ісуса Христа покрила гріх цієї жінки і принесла незаслужену милість для цієї душі. Надалі ця жінка послідувала за Христом, це була Марія Магдалина, яка по воскресінні Господа Ісуса Христа першою принесла учням звістку, що Ісус Господь воскрес.

Ось які долі людей, яких Господь зцілив від рабства гріха, дав спасіння, провів по життю до кінця і ввів в Своє Небесне Царство.

Любий читачу, да благословить тебе Господь на вірний крок в твоєму житті! Амінь.
Олександр Волтарніст

В ТЮРЬМЕ УВИДЕЛ СВОБОДУ

«... Во время благоприятное
Я услышал тебя
и в день спасения помог тебе»
(2 Кор.6:2)

История Дениса – тема для детективного романа. Кража антиквариата, несправедливое обвинение в убийстве, давление в следственном изоляторе, «явка с повинной». И вдруг... чудесное избавление на суде. А в придачу – любовь красивой девушки.

Но это только сюжет, часть Божьего плана по спасению измученной и обременённой грехом души.

Семья Руденко была неполной. Денис, его младший брат и сестра росли без отца. Как у многих киевских подростков той поры, их представление о мире формировалось под впечатлением западных фильмов: главный герой украл миллион и красиво себе живёт. Денис стал покуривать, выпивать, а потом постепенно пристрастился к наркотикам – нюхал героин вместе с друзьями боксёрами. Чтобы достать денег, начал воровать.

– Это было уже в Житомире. Из квартиры одной женщины среди белого дня я вынес антикварные картины. Никто этого не заметил, отпечатков пальцев не осталось. И если бы через полгода не «прикрыли» на 15 суток, и я сам не признался, дело осталось бы нераскрытым, – вспоминает Денис. – Написал явку с повинной о краже, и вдруг мне предъявляют ещё одно обвинение по 93-й статье уголовного кодекса – умышленное убийство с целью наживы. Это 12 лет тюрьмы. Говорю: я не убивал. Украсть украл, но не убивал! А они мне: «Ты и в прошлый раз, по поводу картин, отпирался»...

Примерно в то же время, когда он выносил картины, на соседней улице убили пожилую женщину, у которой дома тоже были антикварные полотна. Пострадавшие были подругами. И что самое ужасное, планируя кражу, Денис был дома также и у убитой.

– Меня посадили в следственный изолятор на «четвёрку» в Житомире и пообещали показать, что такое настоящая тюрьма. Было очень туго: заключённые из меня «котлету делали» – сильно били. Так что всегда был на чеку, боялся на 5 минут заснуть...

В конце концов Денис не выдержал и написал явку с повинной об убийстве. После этого в камере он впервые попросил Бога:

– Господь, не знаю, как к Тебе обращаться... я много сделал людям зла, но Ты видишь, что не убивал! Если можно, сделай так, чтобы меня освободили, тогда я изменю свою жизнь.

Невероятно, но через две недели после молитвы Денису сообщили, что обвинение в убийстве с него снято. Притом что настоящего убийцу так и не нашли! Однако ещё висела кража (срок лишения свободы от 3-х до 8-ми лет). Адвокаты предупредили: «Отсидеть всё равно придётся, хоть по минимуму».

Дальше был суд и последнее слово подсудимого.

– У меня была возможность заказать душещипательную речь у тюремных «мастеров пера», но я от неё отказался. На суде просто искренне, от всего сердца, попросил прощения у пострадавшей. Приговор судьи был неожиданностью для всех: «Освободить из-под стражи в зале суда». Мне дали срок условно и выпустили на свободу.

На улице Дениса встречали приятели и его девушка, вернее, гражданская жена, которая раньше родила ему дочку Марию. Света тоже была наркоманкой и хулиганкой... но теперь её трудно было узнать.

– Скромно стоит в сторонке. Я спрашиваю: «Света, что с тобой?» А она: «Я теперь не колюсь, покалась в своих грехах и служу Господу». Эти перемены меня поразили, поэтому решил пойти с ней на собрание. Светлые лица верующих, которые действительно были рады

видеть меня, составили разительный контраст с тюремными. Во время служения я просто искренне повторил за пастором молитву покаяния, и Господь явил очередное чудо. Он очистил меня. По дороге домой я выбросил последнюю в моей жизни пачку сигарет и больше никогда не прикаснулся к наркотикам.

С тех пор прошло больше 10 лет. Денис и Света живут в Киеве, воспитывают троих детей и служат Господу.

Денис Руденко: «Господь есть Бог» – эти слова я повторял много раз. Но когда в минуту испытаний услышал их в проповеди пастора, моё сердце вдруг открылось, а все проблемы стали ничем. Я доверился Богу и увидел: Он со мной, рядом, и любит меня таким, как есть.

(Отрывок из книги «Воды в пустыне». Печатается с согласия служителей церкви «Скиния», г. Киев)

ЖИТТЯ – ЦЕ ДАР

Життя... Чим для вас є життя? Даром чи мукою? А може, шляхом, в якому присутні щоденні радості і розчарування? Чи, може, життя є просто прямою, яка тягнеться в просторі всесвіту від початкової до кінцевої точки, а після вже нічого більше немає?

Чи має життя для вас сенс? В чому його зміст? Можливо, в створенні родини, народженні і вихованні дітей? Може, в творенні добра чи досягненні земного успіху? А може, в репутації, в тому, щоб вас поважали і цінували? В чому ж таки його сенс? І перед тим, як відповідати, спробуйте задуматися: чи справді воно так є... Речі земні швидко минають. Сьогодні ми є, а завтра нас немає. Речі земні – вони тлінні. За якихось сто «з гаком» років будуть на планеті жити інші люди, а що буде з нами в цей час, де будемо ми, коли не на Землі?

Життя – це щось більше, ніж земні речі. Воно триває на землі, своїм початком сягає вічності. Його Творцем є Той, Хто створив усе, Той, Хто був і є завжди – Сам Господь: «... І дихання життя вдихнув у ніздрі її, – і стала людина живою душею» (Буття 2:7). А якщо воно не обмежується фізичним тілом і тривалістю до фізичної смерті, тож і сенс його полягає не у земному. Не в тому, що є на землі, не в тих речах, що минають.

Людина здатна почувати себе добре, радіти життю, любити, сміятися, бути щасливою. Вона здатна проявляти усі добрі якості, які Бог в неї заклав, коли створював її за Своїм образом і Своєю подобою. Це свідчить про те, що Бог, коли створював людину і рай, в якому вона перебувала, передбачав для неї щасливе життя без смутку, болю і страждань. Господь забезпечив їжею, комфортними умовами, довірив людині панувати над «... морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усією землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі» (Буття 1:26) подібно тому, як Сам панує над цілим світом. Ось що означає образ і подоба, за якими Він нас створив. Бог дав можливість людині панувати. Мета Бога в момент, коли Він дає життя людині – зробити її щасливою. Дане нам життя – це дар, цінність, вища за будь-що, що можемо отримати в світі земному.

І хоч Господь є Богом, Він не ставиться до людини як до раба, але, на-

томість, називає її своїм другом. «Ви – мої друзі» – промовляє Ісус Христос до людей (Івана 15:14). Коли читаємо Біблію, то бачимо, що в Едемському саду Бог перебуває в товаристві людини, поруч, разом із нею. Не мешкає Він в окремому домі, і людина не просить у ангелів спеціального дозволу, аби потрапити на розмову з Господом, але Бог спілкується з людиною вільно, невимушено, так, як людина зазвичай розмовляє з іншими людьми, не з позиції «шеф – працівник», але з позиції «друг». Бог створив людину вільною, з правом вибору діяти на власний розсуд. З Його сторони Він в повній мірі забезпечив для людини турботу, опіку і всі умови для щасливого життя в раю.

Внаслідок неправильних виборів (гріхів і самоправедності) людина опинилась в тому становищі, в якому зараз перебуває. Через те, що гріхи, які чинить одна людина, впливають не тільки на ту людину, яка їх чинить, але часто і на інших, в світі з'являється біль, страждання, неспокій. Життя, як наслідок, не здається багатьом людям даром (тою прекрасно річчю, яку задумав для людини Бог), але часто обтяженням чи мукою.

«Життя – це тягар і суцільний біль» – можна часто почути щось подібне в розмовах, або в важкий період думати це про себе. І найбільша проблема в тому, що коли починаємо вірити в це, тоді усвідомлюємо, що так воно і є. Наш вибір діє на нас. Закцентуємо увагу на суцільному тягарі і болю – отримаємо це. Відвернемось від Отця – будемо самі, будемо там, де плач, розчарування, пустота. Чим більше будемо відходити від Бога, тим більшими будуть наші страждання. Ніби замкнуте коло, правда? Здається, що нічого вдіяти вже неможливо, якщо перебуваєш в тому колі...

Та, на щастя, з цієї проблеми є вихід – Ісус Христос. В прийнятті дару вічного життя, яке Він дарує попри те, що ми далекі від досконалості. Ні, Христос не скасував наші проблеми, невдачі, гріхи, розчарування, але взяв на їх Себе. Заплатив за гріхи. Яких зусиль Йому це коштувало? – Ісусові довелося померти, подолати смерть і воскреснути, аби ми змогли вийти з того стану, який називається «вічна смерть» (розділення з Богом, життя без Божої присутності). Він приніс нашим душам спокій і впев-

неність в майбутньому, взявши наш тягар: «Прийдіть до мене всі втомлені й обтяжені, і я облегушу вас. Візьміть ярмо моє на себе й навчіться від мене, бо я лагідний і сумирний серцем, тож знайдете полегшу душам вашим» (Мат. 11:29). Лише через Нього можна отримати примирення з Отцем, пізнати життя в повноті і радості: «Свідчення це якраз у тому, що Бог дарував нам життя вічне, і це життя в Синові Його.» (1 Ів 5:11).

Життя – це дар, не тягар. Бог не створював тягаря, коли давав мені чи комусь іншому життя, і не є Він лялькарем, який споглядає на людські страждання з висоти, творячи «гарний сюжет». Коли Він створював людину, Він створював Собі товариша. Коли дав життя кожній конкретній людині – то цим самим дав їй можливість відчувати радість і красу, дивуватися, приймати виклики і виконувати обов'язки, проходити труднощі і ділитися з ближніми любов'ю.

Коли Бог дав життя, Він не залишив людину саму, але пообіцяв завжди бути поруч і дотримав обіцянки. «Не бійся, з тобою бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю». (Ісаї 41:10). Бог не є недосяжним і невидимим, якщо відкрити серце, то можна побачити Його дію, почути Його голос, відчути Його підтримку.

Якщо вибрати дивитися на життя як на дар, тоді зміниться погляд. Часто Бог не тільки забирає смуток, але і замість нього показує, з чого можна радіти... Цю радість неможливо відчу-

ти, пережити, маючи серце, налаштоване до болю...

В моменти людської слабкості, падіння чи внаслідок життя в постійному стресі ми всі можемо заглибитись в оту нав'язливу ідею, що життя є тягарем, болем і розчаруванням, або піддатись впливу світу, який трактує земний успіх (якого в нас недостатньо), як щось «Вау, круто!». І коли це відбувається, диявол не спить, але добиває, і тоді треба попросити Бога зупинити ці думки, тоді треба змінити спосіб мислення і манеру розмови з Богом від нарікань (Боже, і то не так, і це не так!) до подяки. Якось один знайомий чоловік сказав мудру річ: «Коли хочеш нарікати або критикувати чи засуджувати себе або інших – в цей момент, наскільки б це не було важко, зупинися, візьми паузу, затримай дихання і, навіть якщо тобі неприємно, почни дякувати Богу, знайди за що. Якщо тобі не подобається щось в твоєму житті, почни хвалити Бога за те, що є добрим, за те, що Він забезпечив це добре для тебе. Якщо думаєш, що немає за що ані хвалити, ані дякувати, тоді вдихни і відчуй повітря, без якого ти миттєво помреш».

Бог не створив людину для того, щоб, будучи живою, вона вже померла ще до фізичної смерті. Щоб її скорб був на землі, в речах тлінних. Які ж ці скорби короткочасні і непотрібні! Він створив людину, аби вона разом з Ним увійшла в Царство Небесне, аби вічно перебувала поруч із Ним, разом з Ним. «А оце та обітниця, яку Він Сам обіцяв нам: вічне життя» (1Ів. 2:25).

Оксана Нестеренко

ХРИСТОС ПРИДЁТ ОПЯТЬ

Мы день Господний ожидаем,
И час тот близок – Он придёт.
Об этом слышим, верим, знаем:
Христа пришествие грядёт.

И сердце трепетно, в надежде
Так радостно воспрянув высь,
С любовью первою, как прежде,
Хранит восторженную мысль

О дне, в который наш Спаситель
На землю вновь придёт опять,
Чтобы в небесную обитель
Спасённых от земли всех взять.

Настанет день желанной встречи
Для тех, кто верно, долго ждал,
Кто ради чудной этой встречи
Здесь жил, боролся и страдал.

Кто шёл, словам Христа внимая,
Кто ближних и врагов любил,
Кто за Христа в скорбях страдая,
Своей всей жизни не щадил.

Кто на земле не ради славы
Стремился к почести святой,
Хранил Завет, хранил уставы,
Кто жизни не искал иной.

Свою кто гордость не лелеял,
Кто ближнему добром служил,
Кто Слово Жизни в души сеял,
Кто в святости пред Богом жил.

Христа приход – он как зарница,
С небес, как молния, блеснёт,
Все к небесам поднимут лица –
И встретят Господа приход...

В тот миг оковы усыпления
Спадут у тех, кто почивал,
И смерть, утратив силу тленья,
Смертельных всех лишится жал.

Все те, кого она сразила,
В один лишь миг все оживут,
Их тленный прах отдаст могила,
И плоть нетленну обретут.

Христа в смятении великом
Узрят и те, кто распинал,
И пред Его Небесным Ликом
Предстанут все – велик и мал.

С гробниц восстанут фараоны,
Из океанов, с дна морей
Вернутся к жизни миллионы.
Всех смерть вернёт – рабов, царей.

И плач там будет, сожаленье
У тех, кто Бога отвергал,
Но им не будет избавленья,
Ведь каждый участь сам избрал.

И задрожат колени сильных...
К горам и камням в этот час
Молятся будут от бессилья:
«От Господа укройте нас!»

Там к знатым уж не будет лести,
Ни снисхожденья к их мольбам.
В суде Господнем нету мести,
Лишь справедливость, по делам...

Друг дорогой! Ещё мы живы,
В числе живых – и ты, и я.
Внемли Господнему призыву,
Господь сегодня не Судья!

Сегодня всем ещё, как прежде,
К спасенью призыв вновь звучит.
Он призывает к той Надежде,
Что в час суда не посрамит.

Ведь если Он придёт сегодня,
Готов ли ты Христа встречать?
О, чутким будь! – шаги Господни
Уж очень близко – их слышать.

Но если этот день продлится,
А ты, покинув этот мир,
Не смог с Иисусом примириться -
Ты не войдёшь к Нему на пир.

Пойми! Сегодня день спасенья
И даром льётся Благодать!
Приняв Христа усыновленье,
Суда ты сможешь избежать!

Леонид Полилко

ДУХОВНА СПАДЩИНА

«Діти, слухайтеся батьків своїх, як це бажано Господу, бо так правильно поводити себе. «Шануйте батька й матір своїх» – це перша заповідь, що має обітницю. Та ось що обіцяв Господь: «Все буде добре для тебе, й житимеш довго на землі»» (Еф.6:1–3). Наше життя може бути благословенним або проклятим в залежності від того, як ми дотримуємось духовних заповідей, призначених Богом та Творцем всього, що дихає. В першу чергу хочеться зазначити, що заповіді не є якоюсь примхою Небесного Батька. Ми часто поводимося, як діти: «хочу – і все», але у Бога не так! Він є Автором нашого життя, тому чудово знає, чого, як і коли ми потребуємо. Він один бачить нас наскрізь, навіть те, чого не помічаємо ми! Весь світ неспроста базується на Божих духовних законах, щоб кожен виконуючий їх знайшов своє щастя та сенс власного життя. Кожна заповідь – це крок до благословення, це внутрішнє удосконалення нас самих, це шлях назустріч миру і доброти. Звісно, бажання жити по заповідям хороші, але без допомоги нам не обійтись! Тому в арсеналі завжди має бути присутня молитва та вивчення Слова Божого, які направлять нас правильним шляхом у пошуках досконалості.

Коли найкраще стати на шлях пізнання істини? Апостол Павло звертається в цьому вірші не до дорослих та занадто розумних людей, він звертається до незайманих гріхом дитячих сердець. Цар Давид писав з власного досвіду: «Для скромного, який шанує Господа, є нагорода: багатство, слава і життя. Шлях безбожника – між колючок і пасток, а хто цінює своє

життя, той не здибас їх. Навчай молодь, який шлях їй обирати, тоді і в старості вона не зіб'ється з путі» (Пр.22:4–6). Діти та молодь – це найбільш сприятливий ґрунт для посіву. Вони вбирають в себе, як губка, усе добре чи по-

гане, що бачать навкруги. Тому цей етап формування їхньої особистості є найбільш важливим в їх житті і потребує неабиякої уваги зі сторони батьків. Якщо вони змолоду виберуть правильний шлях, то і старість буде приємною винагородою, а в кінці шляху – життя вічної радості поруч з Творцем. Якщо з дитинства будемо поважати та прислуховуватися до наших батьків, то Бог обіцяє, що все буде добре для нас, і ми проживемо довге чудове життя аж до старості. Це не означає, що все буде гладко, та навіть зло Бог обертає на добро для Своїх дітей. Гарний приклад того – життя праведника Йова, що в якусь мить втратив абсолютно усе, від майна і худоби до рідних дітей, а також сам був вкритий лютою проказою. Та незважаючи

на тяжкі випробування долі, Йов залишився вірним Богові, і Господь повернув йому усе втрачене з надлишком. «По тому всьому прожив Йов сто сорок літ, і бачив синів своїх і синів синових до четвертого коліна. І вмер Йов

у поважних літах, насичений уповні днями» (Йов.42:16–17). Можна лише позаздрити такій старості, яка Йову дісталася, як винагорода за його вірність.

Але, на жаль, у Святому Письмі містяться і трагічні життєві приклади. Це історія Ілія та його синів. Ілій був священиком, що стояв попереду всього Ізраїлю при оселі Бога з людьми, щоб допомагати людям приходити до Господа і приносити свої дари. Але він недостатньо приділяв уваги вихованню своїх синів, які неповажно ставилися до людських приношень Господу та робили велике зло перед очима всього народу. Вони не дослухалися до голосу батька свого, та ось, що промовив Бог до Ілїї: «Для чого ж ви топчете ногами пожертви Мої і хлібні приношення Мої, котрі

заповідав Я для оселі Моєї, і чому ти надаєш перевагу синам своїм, а не Мені, годуючи себе частками від усіх приношень народу Мого – Ізраїля? А тому ось, що говорить Господь, Бог Ізраїлів: Я сказав тоді: Дім твій і дім батька твого будуть ходити переді Мною навіки. Але тепер говорить Господь: Нехай не буде так; бо Я прославлю тих, що прославляють Мене, а ті, що зневажають Мене, будуть зневажені. Ось, надходять дні, в котрих Я відітну рамено твоє і рамено старого чоловіка у домі твоєму. І ти будеш бачити ворога в оселі Моїй, хоч Господь прихильний до Ізраїля, і не буде в домі твоєму похилого чоловіка у всі дні – наповік. Я не усуну в тебе всіх від жертвовника Мого, щоб засмучувати очі твої і мучити душу твою; але всі нащадки твої помиратимуть в середніх літах. І ось тобі ознака, котра прийде на обидвох синів твоїх, на Хофні та Пінхаса; – обидва вони помруть одного дня» (1-е Сам. 2:29–34). Так і сталося, в один день загинули обидва сина його, та сам Ілій, почувши цю звістку, впав за мертво. Але найбільш трагічним є те, що через їхні вчинки не лише вони не дожили до старості, але й їхні потомки мусять помирати в середніх літах. Це прокляття, яке здобули ці два сини Ілія на весь свій рід.

Тому будьмо обачливими, не забуваючи про повагу до старших. Будемо проявляти вірність до заповідей Божих та прислуховуватися до корисних порад наших батьків. Тоді благословення Божі стануть невід'ємною часткою нашого життя та життя наших потомків.

Костянтин Скобелев

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твої. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова 12а, тел: (0432)55-63-97. Зам.2020704
Наклад: 2000 примірників.

